Microsoft FrontPage. Основними функціями його є – підтримка XML і підтримки сценаріїв, управління web-сайтом, розширена підтримка CSS.

Серед текстових редакторів найпопулярнішими є Homesite та HTML Pad. Користувачеві надається широка допомога: перелік різних атрибутів до всіх тегів, перевірка коду, підтримка XHTML, CSS-редактор тощо [2].

В останні роки стали популярні системи управління контентом або CMS-системи (Content Managment System), за допомогою яких досвідчений користувач може за необхідності створити базовий web-проект. Серед великої кількості існуючих CMS систем можна визначити найбільш популярні та функціональні. Першою з таких систем – є WordPress проста у встановленні та використанні управління вмістом з відкритим кодом, широко використовується для створення web-сайтів. Програма написана на мові програмування PHP з використанням бази даних MySQL. Не менш популярною є система Drupal, основною характеристикою якої є полегшення створення, супроводження та оновлення web-сайту. Система може працювати на будь-якій платформі, що забезпечує підтримку роботи web-сервера та систем управління базами даних.

Найпопулярнішою та найбільш функціональною є CMS Joomla – відкрита універсальна система управління вмістом для публікації даних в Інтернет. Підходить для створення різних корпоративних сайтів, Інтернет-порталів, онлайн-магазинів, сайтів спільнот і персональних сторінок. До основних особливостей CMS системи Joomla можна віднести можливість багаторівневого доступу зареєстрованих користувачів, як до адміністративної частини так і до фронтальної частину сайту та можливість писати власні компоненти, модулі, плагіни і шаблони або редагувати вбудовані.

Кожен з наведених програмних засобів розробляється, підтримується і модернізується багатотисячними спільнотами та на різних мовах створення web-сайтів. Універсального рішення у виборі звісно немає. Вибір залежить від цілей, технічних можливостей розробника, бюджету проекту та функціоналу.

Web-сайти є нині повноцінним навчальним інструментом, для створення онлайн простору закладу освіти та формування освітнього середовища студента і викладача максимально ефективно. Постійне використання нових засобів для навчання надає можливість не стояти на одному місці, привчає до нового стилю поведінки, легкому вирішенню будь-яких ситуацій.

Однак, недостатньо розробленою залишається проблема використання інструментальних засобів створення web-сайтів, методика підготовки студентів до застосування сучасних інструментальних засобів створення web-сайтів та розробки на їх основі власних, що породжує актуальну соціально значущу проблему, на вирішення якої потрібно чимало зусиль.

Список використаних джерел

1. Басюк Т.М. Принципи побудови системи аналізу та просування Internet-ресурсів / Т.М.Басюк // Вісник Нац. ун-ту “Львівська політехніка” “Комп’ютерні науки та інформаційні технології”. – 2012.– № 784. – С.43.

2. Плескач В.Л. Інформаційні системи і технології на підприємствах. Засоби створення Web-сайтів [Електронний ресурс] / В.Л. Плескач. – Режим доступу: http://westudents.com.ua/glavy/27290-zasobi-stvorennya-Web-saytv.html.

3. Рзаєв Д. О. Інформатика та комп’ютерна техніка. / Д.О. Рзаєв, О.Д. Шарапов, В.М. Ігнатенко, Л.М. Дибкова // Навчально-методичний посібник для самостійного вивчення дисципліни. – К. КНЕУ, 2014. – 485 с.

Впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій у навчально-виховний процес

Ніколаєва Наталія Геннадіївна
кандидат філологічних наук, доцент
Національний педагогічний університет імені М. П. Драгоманова

Анотація. Проблеми сучасної методики розглянуто у плані використання засобів і методів інформаційних технологій під час вивчення української мови. Виявлено, що для навчання у сучасному інформаційно-освітньому середовищі необхідна нова електронна педагогіка,

об’єктом якої є педагогічна система. Висвітлено методику програмованого навчання та визначено переваги застосування комп’ютерної техніки при індивідуальному підході до навчального процесу, що доводять ефективність впровадження таких програм у процес опанування користувачами лінгвістичних дисциплін.

Ключові слова. інформаційно-освітнє середовище, комп’ютерно-орієнтовані системи навчання, електронна педагогіка.

У сучасному світі знання стають все більш доступними для тих, хто хоче оволодіти ними, тому переосмислюється самоцінність знань. Натомість зростає роль умінь добувати, переробляти інформацію, одержану з різних джерел, застосовувати її для індивідуального розвитку і самовдосконалення людини. Це зумовлює зменшення питомої ваги готової інформації, зміну співвідношення між структурними елементами змісту на користь засвоєння учнями способів пізнання, набуття особистого досвіду творчої діяльності, посилення світоглядного компоненту змісту.

Сучасне навчання не можна уявити без використання комп’ютерної техніки. Це особливо важливо при вивченні мови, бо потрібно не тільки знати різні правила, але й вміти грамотно писати, читати і розуміти різні тексти. Отже, навчання має будуватися не від набуття знань до вирішення проблеми, а навпаки, від проблеми до знань, необхідних для її вирішення. Для цього у навчальних програмах пропонується користувачам безліч шляхів і форм опанування навчального матеріалу.

Проблема підвищення грамотності учнів залишається актуальною, незважаючи на те, що їй приділяється немало уваги. Сучасне життя ставить особливо високі вимоги до рівня грамотності старшокласників, вимагає від них уміння користуватися писемною формою української літературної мови у різних сферах суспільного життя. Однією із причин великої кількості помилок у письмових роботах учнів є розрив між теоретичними знаннями та вміннями й навичками, тобто вони не вміють зовнішні дії переносити у внутрішній, розумовий план. Виробити свідоме засвоєння матеріалу допоможуть активні методи навчання, а ними можуть бути певні дослідження, спостереження, узагальнення, які проводять самі користувачі у навчальних програмах.

У навчанні центральне місце посідають процеси передачі, перетворення та накопичення інформації. Саме тому з розвитком інформатики, яка займається вивченням процесів і систем одержання, використання і перетворення інформації, виникла необхідність системного дослідження, створення та впровадження у навчальний процес інформаційних технологій навчання. Аналіз цієї проблеми знаходимо у працях М. Жалдака, І. Захарової, О. Лактіонова, С. Новікова, М. Стельмаховича та ін., але, на жаль, питання застосування інформаційних технологій у навчанні й досі не має системного вирішення. Як наслідок – насиченість ринку програмних продуктів дидактично недосконалими, неукраїномовними навчальними мультимедійними засобами.

У системі сучасних методів навчання дедалі ширше застосовується програмоване навчання, яке дає можливість поглибити аналіз навчального матеріалу, виділити в ньому логічно завершені і послідовно поєднані частини, максимально наблизити і поєднати процеси засвоєння знань та використання їх на практиці, одержати своєчасну і повну зворотну інформацію про хід та результати навчання, досягти високої активності і самостійності користувачів, індивідуалізувати навчання та урізноманітнити форми самоконтролю. Програмоване навчання передбачає також поступове опрацювання мовного матеріалу, а саме: визначення мінімальних, логічно завершених та розміщених у певній послідовності частин-кроків, або кадрів. У доборі змісту враховуються його доступність, науковість, наступність і перспективність, практичне значення, потенційні можливості для всебічного розвитку особистості, індивідуалізації, диференціації навчання. Як показує досвід впровадження, програмоване навчання дає значний навчально-виховний ефект. За умови методично правильного його застосування воно сприяє свідомому і міцному засвоєнню користувачем знань, формує у нього практичні вміння й навички, а також є засобом контролю знань, значно ефективнішим, ніж звичайне опитування та проведення вправ.

“Головними діючими особами в навчальному процесі залишаються учні і вчитель. Комп’ютери ж разом з усім програмним забезпеченням, інформаційними матеріалами і

засобами зв'язку – лише засоби їхньої діяльності. І тільки від обізнаності і майстерності вчителя залежать ефективність і результативність навчально-пізнавальної діяльності учнів" [1, с. 13].

Застосування навчально-методичних інформаційних технологій є гарним підґрунтям для реалізації концепції особистісно-зорієнтованої педагогіки, створює ситуацію, у якій викладач задає тільки напрямок роботи учня та межі «коридору», яким той має рухатись, і надалі виконує лише роль порадника, координатора, а власне просування цим «коридором» – тобто основний обсяг навчальної роботи – учень виконує самостійно. Цим «коридором» є інформаційний простір, створений або на окремому комп'ютері, або на комп'ютерній мережі.

Навчальні програми мають стати "самовчителем", помічником користувача, допомогти йому в самоорганізації, саморозвитку й самореалізації. Звичайно, розумові можливості в учнів різні, тож запам'ятати і повністю опанувати закони і правила української мови у шкільному навчанні не кожному під силу, а тому учням потрібно і самостійно студіювати мову, вдосконалюючи і шліфуючи свої знання. Успіх тут залежить не лише від майстерності вчителя і його ерудиції, але й від зусиль самих учнів, від їхнього бажання і уміння здобувати знання. Головне, щоб учень повірив у свої сили, щоб у нього виникло бажання працювати самостійно. Філологові важливо не лише подавати готові знання, а прагнути розвивати в учнів розумові здібності, логічне мислення, створювати такі умови, за яких кожен має сам виявити бажання шукати, знаходити, а потім радіти з результатів своєї праці. А самостійно здобуті знання зберігаються у пам'яті найдовше. У цих умовах учень стає суб'єктом діяльності, тобто активним її учасником на всіх етапах: визначення мети, планування, організації, реалізації, аналізу та оцінки результатів. Відтак повнота умінь учня самостійно визначати цілі, планувати й організовувати роботу, реалізовувати намічені цілі, а в підсумку аналізувати й оцінювати свою діяльність є критерієм рівня самостійності і, знову ж таки, ефективності особистісно-зорієнтованого навчання.

"Особистісно-зорієнтоване навчання надає кожному учневі, спираючись на його здібності, нахили, інтереси, особистісні цінності і суб'єктивний досвід, можливість реалізувати себе в пізнавальній та інших видах діяльності..."[2, с. 165]. "Визначальним для такого підходу є інтегративний погляд на особистість, що передбачає розгляд її як складної системи, в якій нерозривно поєднане біологічне і соціальне, і яка, як і кожна складна система, здатна до саморозвитку й самовдосконалення. Тобто особистість стосовно себе є і об'єктом, і суб'єктом діяльності" [3, с. 17].

Отже, поява нових інформаційних технологій навчання, в тому числі і використання комп'ютерної техніки, зумовила і появу нових форм організації навчального процесу, за яких учень виступає об'єктом навчальної діяльності. Комп'ютер вирішує досить складні завдання за допомогою евристичних засобів. При цьому змінюється статус учня, він усвідомлює себе людиною, яка самостійно обирає певні рішення і відповідає за отриманий результат. А це розкриває нові горизонти у практичній реалізації принципу гуманізму та гуманітаризації в навчанні при використанні комп'ютерних технологій. Навчальні програми завдяки своїй інтерактивності, нелінійності, динамічності відповідають потребам, образу мислення молодого покоління, яке вже звикло отримувати інформацію, знання не тільки і не стільки з книг, скільки із засобів електронної інформації та комунікації. Мультимедійні підручники сучасні й перспективні, тому й здатні бути потужним мотиваційним чинником, залучати до навчання. При цьому роль вчителя не буде менш значимою. Навпаки, зростуть його можливості у застосуванні різноманітних форм і способів подання навчального матеріалу, механізмів впливу на учня, а також набагато розшириться сфера впливу його особистості.

Список використаних джерел

1. Жалдак М.І. Проблеми інформатизації навчального процесу в середніх і вищих навчальних закладах//Комп'ютер в школі та сім'ї – №3 – 2013 – С. 8-15.

2. Подмазин С. Личностно-ориентированное образование: социально-философское исследование. – Запоріжжя: Просвіта, 2000. – 249 с.

3. Фасоля А. На порозі особистісно-зорієнтованого навчання // Українська мова та література. – 2004. – № 1. – С. 16-19.